

[droomwegen]

M.S. Karlsen

[droomwegen]

ISBN: 9789402154542

Copyright © M.S. Karlsen 2016

© Illustraties: Mariëlle van der Gouw

*'... tussen droom en daad staan wetten in de weg en
praktische bezwaren ...'*

(Uit: Het Huwelijk, © Willem Elsschot)

1

Lijnen. Overal lijnen. In de witte ruimte flitsen zwarte lijnen van boven naar beneden, van links naar rechts, en diagonaal. De witte ruimte heeft geen kader. Ze is oneindig. De lijnen komen steeds dichterbij. De ruimte wordt krappere. De lijnen blijven toenemen totdat ik helemaal geen ruimte meer heb.

‘Anne is een vlucht. Een vlucht weg van Nadine. Ik heb het idee dat Nadine mij in mijn dromen echter feilloos weet te vinden.’

‘Ik begrijp dat u getrouwd bent geweest?’

‘Ja. Net als voorheen, tijdens ons huwelijk, probeert ze me over te nemen.’

‘En Nadine en u zijn gescheiden?’

‘Ja, Nadine is ...’ Ik kijk de man, die zich heeft voorgesteld als Eric kort aan en kijk daarna van hem weg richting Egelantiersgracht. Er vaart een bootje met studentikoze figuren aan boord. Ik meen te zien

dat ze een glas bier in hun hand hebben. Een jonge vrouw achter het roer zwaait naar me. Ik negeer haar zwaaien en richt me weer tot de psychiater tegenover me.

‘U had het over Nadine,’ hoor ik Eric zeggen, ‘woont zij ook in Amsterdam?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, het is nogal ingewikkeld. Ergens in Brussel. Ik weet niet exact waar ze woont.’

‘Hebben jullie kinderen?’

‘Mijn vader vond kinderen lastposten,’ antwoord ik. Ik zie hoe Eric enigszins in verwarring raakt.

‘Uw vader?’

‘Ja, hij wilde geen kleinkinderen.’

‘Juist. Dat is nogal eh ... ik bedoel: was dat niet lastig voor u en uw vrouw?’

‘Nadine heeft mij verlaten,’ antwoord ik. Terwijl ik het uitspreek, zie ik Eric op zijn horloge kijken. ‘U heeft de verwijzing van mijn huisarts gelezen. Waarom stelt u me al deze vragen?’

‘Dat klopt,’ zegt hij. ‘Ik heb het gelezen, maar wil me niet alleen door een verwijsbrief laten leiden. Ik las bijvoorbeeld dat uw vader ooit opgenomen is

geweest in het Provinciaal Ziekenhuis in Santpoort-Zuid ...'

'Wat heeft dat met dit gesprek van doen?'
Onderbreek ik hem. 'We zitten hier voor mij. Niet voor mijn vader. Bovendien is hij maar voor een korte periode in het PZ geweest.'

'Vlak na het overlijden van uw moeder als ik het goed heb?'

Ik knik.

Er is een deel van mijn vader dat ik probeer te vergeten. Het dronken deel. Misschien dronk hij ook wel om te vergeten. Ternauwernood weet ik een fietser te ontwijken. In de achteruitkijkspiegel van mijn kanariegele Peugeot 205 zie ik hem vloeken. Hij steekt een middelvinger op. De lul! Hoewel. Ik rijd natuurlijk belachelijk hard. Onnodig hard. Auke is toch al dood. Vanaf de Martelaarsgracht sla ik rechtsaf de Prins Hendrikkade op, langs het Centraal Station en dan na een paar honderd meter linksaf de IJtunnel in. Onderwijl denk ik aan mijn vader. Een paar weken geleden belde hij me. Auke leek voor de

verandering vrij helder; vertelde over een zoveel jaar bestaan van Ramses, het verzorgingstehuis waar hij woont. Hij nodigde me uit langs te komen. Vanuit de IJtunnel neem ik de afslag S116 en sla rechtsaf de Johan van Hasseltweg in. Dan weer rechtsaf. Helemaal aan het einde van de Kamperfoelieweg sla ik linksaf de Banne Buikslootlaan in. Aan het einde van de straat parkeer ik mijn auto vlakbij de ingang van Ramses. Eenmaal binnen meen ik door verpleging en vele oudjes heen, mijn vader te zien zitten. Net als de laatste keer. Aan de rand van het terras. Hij kijkt me met zijn lichtgrijze staarogen boos aan. Als ik hem ben genaderd, begint hij echter te stralen. Uitnodigend steekt de grof gebouwde man met de aangevreten hersenen zijn beide armen uit. De tijd gaat hem inhalen. Hij zegt honger te hebben. Of ik hem naar zijn kamer wil brengen? Terwijl ik hem in zijn rolstoel naar zijn kamer rijd, vertelt hij mijn moeder te missen. Hij mist Wieske! Na al die jaren! Auke maalt verder over vogels, het strand op Vlieland en de mooie rode zon die in zee verdwijnt. Ik kijk om me heen. Geen enkel oudje in het tehuis lijkt hem of mij te zien. Auke aait door zijn korte grijze baard en

kucht. De wereld om hem heen neemt hij niet meer waar. Net als een paar weken daarvoor zet ik hem aan de kleine ronde eettafel in zijn kamer. Ik licht de verpleging niet in. Ze zullen vast zeggen dat mijnheer Zon, net als iedereen, maar even moet wachten, dat het avondeten om half zes wordt geserveerd. In het medicijnkastje in de kleine badkamer ligt een verzameling slaappillen waar je normaliter een maand mee zou doen. In gedachten laat ik de pillen eerst één voor één en dan met meerdere tegelijk oplossen in een halfvolle fles whiskey. Ik schenk mijn vader een glas en neem tegenover hem plaats. ‘Neem jij geen glas?’ vraagt hij. ‘Ik drink niet graag alleen.’ Je hebt nooit anders gedaan, denk ik, maar om geen argwaan te wekken, pak ik een glas uit een keukenkastje en schenk mezelf in. ‘Waarom ben jij mam eigenlijk niet achterna gesprongen? Je had haar toch kunnen redden?’ vraag ik Auke na een tijdje. Ik zie hoe hij me wezenloos aankijkt.

‘Het was, hoe noem je dat? Noodweer ... ja dat was het. Het was zij of jij.’ Ik hoor het Auke zeggen.

‘Wat een onzin!’ Ik schrik van mijn eigen stem en probeer mezelf te hernemen. ‘Waarom pa, waarom?’